

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **Yecla Royal s.r.o.**
sídlem Hochmanova 2175/9, Brno
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2020, č. j. JMK 5612/2020, sp. zn. S-JMK 166776/2019/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Znojmo (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 2. 10. 2019, č. j. MUZN 112603/2019, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu, neboť nezjištěný řidič jím provozovaného vozidla Mercedes-Benz reg. zn. dne 1. 9. 2018 v době od 15:20 do 16:00 hod. na ulici Litobratřická před domem č. p. 109 v obci Hrušovany nad Jevišovkou stál s vozidlem v místech, kde je to zakázáno přenosnou svislou dopravní značkou B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“ s dodatkovou tabulkou E13 „Mimo linkový bus“ a svislými dopravními značkami IP 11a „Parkoviště“, E9 „Druh vozidla“ a IP4b „Jednosměrný provoz“. Tímto jednáním byly naplněny znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) téhož zákona. Za uvedený přestupek uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že nebylo prokázáno spáchání přestupku. Městský úřad uznal žalobce vinným z porušení přenosné dopravní značky B1 – zákaz vjezdu všech vozidel. Tuto dopravní značku lze totiž porušit pouze tím, že řidič vozidla okolo ní projede. Je zřejmé, že dopravní značka zákazu vjezdu byla umístěna pouze dočasně (jedná se o přechodnou úpravu). Městský úřad však nezjišťoval, zda byla značka umístěna předtím, než vozidlo vjelo do oblasti, nebo až poté. K takovému zjištění mohl sloužit například výslech účastníka nebo dotaz na správce komunikace. Městský úřad zároveň měl nařídit ústní jednání ve věci, neboť v tomto případě to bylo ke zjištění skutkového stavu nezbytné.
3. Tato skutečnost představuje dle žalobce další samostatnou procesní vadu. Městský úřad žalobce vyrozuměl o provedení dokazování listinou mimo ústní jednání, na což žalobce reagoval žádostí o nařízení ústního jednání. Městský úřad však nejprve vydal meritorní rozhodnutí a teprve o více než měsíc později zamítl žádost o nařízení ústního jednání. Tímto postupem byl žalobce zkrácen na svých procesních právech. Žalobce totiž legitimně očekával, že městský úřad nejprve rozhodne o žádosti o nařízení ústního jednání tak, aby měl obviněný možnost na nastalou situaci adekvátně reagovat.
4. Usnesení o zamítnutí návrhu na konání ústního jednání je nadto dle žalobce nezákonné, neboť ústní jednání bylo zjevně třeba k objasnění okamžiku umístění dopravní značky. Právě na ústním jednání mohl městský úřad například i zjišťovat řidiče vozidla; nikoliv však proto, aby jej činil z přestupku odpovědným, ale proto, aby jej vyslechl jako svědka.
5. Městský úřad pochybil i tím, že se nezabýval otázkou, zda se vozidlo vůbec nacházelo na pozemní komunikaci. Vozidlo stálo na povrchu, který je na pomezí hlíny a trávnatého porostu. Hranice pozemní komunikace, ke které platí dopravní značka zákazu vjezdu, není z fotografie založené ve spise zřejmá. Za takových okolností bylo na místě, aby se správní orgán charakteru místa věnoval podrobněji. Správní orgán neunesl důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že vozidlo stálo na pozemní komunikaci.
6. Dále žalobce namítá, že byl zkrácen na svém právu vznést námitku podjatosti oprávněné úřední osoby dle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní

řád“), neboť nebyl vyrozuměn o tom, kdo bude v odvolacím řízení rozhodovat, třebaže na to má dle zákona nárok. Na žádost zástupce žalobce o sdělení jména oprávněných úředních osob žalovaný vůbec nereagoval. Žalobce proto namítá, že oprávněná úřední osoba Bc. V. W. je vůči němu podjatá, neboť její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažila žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat, zřejmě v důsledku negativního citového vztahu k jeho zmocněnci ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností, což zavrhuje nutnost vyššího pracovního výkonu jmenované. Oprávněná úřední osoba se často ke zmocněnci vyjadřuje negativně a obviňuje jej z procesních obstrukcí. Totéž platí i o Mgr. F., který je pod rozhodnutím také podepsán. Paušální negativní přístup ke všem věcem určitého zástupce může dle žalobcem citované judikatury vést až k pochybnostem o nestrannosti soudce. Obsahově identickou námitku řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, kde vyjádřil jednoznačný názor, že není-li účastník řízení ke své žádosti poučen o oprávněných úředních osobách, a tvrdí-li jejich podjatost, jde o vadu řízení, pro kterou soud rozhodnutí zruší.

7. Městský úřad pochybil i tím, že žalobce uznal vinným z jednání, za které není odpovědný provozovatel vozidla. Popis jednání ve výroku rozhodnutí také neodpovídá jeho právní kvalifikaci. Správní orgán totiž jednání popsal tak, že vozidlo stálo v místě, kde je to přenosnou dopravní značkou B1 „Zákaz vjezdu“ zakázáno. Tato značka však nezakazuje stání, ale zakazuje vjezd.
8. Podle § 125 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu provozovatel vozidla odpovídá za přestupek, pokud *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání*. Zákaz zastavení či stání upravuje § 27 zákona o silničním provozu, případně definice jednotlivých dopravních značek. Žádný předpis však nezakazuje stát v úseku označeném dopravní značkou B1 „Zákaz vjezdu“. Zákonodárce se tedy rozhodl kriminalizovat vjezd, nikoliv stání v úseku komunikace označené touto dopravní značkou. Provozovatel vozidla proto není za porušení této dopravní značky odpovědný.
9. Přenosná dopravní značka, kterou měl žalobce porušit, nadto byla v daném místě umístěna v rozporu s právem. Proto nemohl být za její nedodržení žalobce trestán. K dané dopravní značce totiž nebylo vydáno příslušné opatření obecné povahy. Dle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu přitom smí být místní i přechodná úprava stanovena toliko opatřením obecné povahy. To pak musí být zveřejněno na úřední desce. Judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu se ustálila na názoru, že dopravní značka, která je umístěna nezákonně, je sice pro účastníky silničního provozu závazná (tito ji musí respektovat), avšak není možné trestat její porušení, neboť právo z bezpráví nevzniká.
10. Závěrem se žalobce obsáhle vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že místo spáchání přestupku se nachází na pozemní komunikaci. Žalobce nebyl nijak zkrácen na právech, v podrobnostech lze odkázat na odůvodnění rozhodnutí o odvolání proti usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení jednání. Vada řízení spočívající v absenci sdělení o oprávněných úředních osobách

by měla vliv na zákonnost rozhodnutí pouze tehdy, pokud by rozhodovala skutečně podjatá osoba. Žalobce však pouze lživě obviňuje úřední osoby, které se záhadně znají se všemi žalobci a mají k nim antipatický vztah. Přestupek spočívá v neoprávněném zastavení nebo stání, za něj odpovídá provozovatel vozidla. Pokud je na nějaké místo zakázáno vjíždět, tím spíše je zde zakázáno stát. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 – 83, dopravní značka svědčí presumpce správnosti, dokud není prokázán opak. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
13. Žaloba **není** důvodná.
14. Krajský soud neshledal důvodnou námitku, že dopravní značku zakazující vjezd lze porušit pouze tak, že vozidlo okolo značky projede, a stání v území platnosti značky již zakázáno není. Opřít se v tomto směru lze o závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž pokud je někam zakázáno vjíždět, pak to rovněž znamená, že je zde zakázáno i stát (*argument a minori ad maius*). Jednání spočívající ve stání v místě zákazu vjezdu tedy vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu, který spočívá v neoprávněném stání (srov. rozsudky ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016 – 46, a ze dne 6. 9. 2019, č. j. 5 As 341/2018 – 42). Ze stejných důvodů je neopodstatněná také námitka, že za dané jednání neodpovídá provozovatel vozidla, neboť se dle žalobce nemá jednat o neoprávněné zastavení či stání ve smyslu § 125 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Neoprávněným stáním se dle tohoto ustanovení nerozumí pouze stání v rozporu s § 27 zákona o silničním provozu či značkami zakazujícími přímo stání, nýbrž jakékoliv neoprávněné stání, tedy např. i stání v místě zákazu vjezdu.
15. Uvedenému protiprávnímu jednání řidiče odpovídá i výrok rozhodnutí městského úřadu, v němž je uvedeno, že řidič stál s vozidlem v místech, kde je to shora vyjmenovanými dopravními značkami zakázáno.
16. Ve správním spise jsou založeny fotografie z místa spáchání přestupku, na nichž je zřetelně zachyceno vozidlo žalobce v místě spáchání přestupku. Vozidlo stojí na šterkovém povrchu prostoru, u jehož vjezdu je umístěna dopravní značka IP 11a „Parkoviště“, která je omezena dodatkovou tabulkou a E9 „Druh vozidla“ se symbolem autobusu; po obou stranách vjezdu jsou umístěny přenosné svislé dopravní značky B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“.
17. Ve správním spise je tedy založen dostatečný podklad pro závěr, že vozidlo žalobce stálo na ploše veřejného parkoviště (které bylo sice v daný okamžik omezeno pouze pro autobusy, to však nic nemění na povaze dané plochy). Takové parkoviště je přitom pozemní komunikací (srov. § 12 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích). Za situace, kdy žalobce ve správním řízení k této otázce ničeho nenamítal, proto městský úřad ani žalovaný nepochybili, pokud se povahou místa spáchání přestupku z tohoto pohledu již blíže nezabývali.
18. Ze správního spisu vyplývá, že v oznámení o zahájení řízení (které bylo žalobci doručeno dne 11. 8. 2019), městský úřad žalobce vyrozuměl, že nebude nařizovat ústní jednání, neboť to není nezbytné ke zjištění stavu věci, a že dne 9. 9. 2019 v 8:00 bude v budově

městského úřadu proveden důkaz listinou. Provedení důkazu se žalobce neúčastnil a až poté téhož dne požádal o ústní jednání. V žádosti uvedl, že má zájem se osobně účastnit veřejného jednání a provádění dokazování, není mu zřejmé, jakého přestupku se měl dopustit, má zájem vypovídat o skutkových okolnostech a vyjádřit upřímnou lítost nad ohrožením zákonem chráněného zájmu. Dne 2. 10. 2019 vydal městský úřad prvostupňové rozhodnutí.

19. Až v průběhu odvolacího řízení dne 3. 12. 2019 vydal městský úřad usnesení, kterým zamítl žádost žalobce o nařízení ústního jednání. V odůvodnění uvedl, že skutek včetně právní kvalifikace byl žalobci znám z oznámení o zahájení řízení. Žalobce měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, byla mu stanovena lhůta k vyjádření a navrhování důkazů, měl možnost účastnit se provádění důkazu listinou, nic z toho nevyužil. Pro realizaci práva žalobce vyjádřit se k věci není nutné konat ústní jednání.
20. Také v odvolání proti tomuto usnesení žalobce namítal, že chtěl jednání konat proto, aby se mohl touto formou „očistit“ před veřejností a vypovídat a projevit lítost. Odvolání žalobce proti uvedenému usnesení zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 1. 2020, č. j. JMK 5607/2020. Uvedl, že vydání usnesení po vydání rozhodnutí o přestupku by bylo vadou odůvodňující jeho zrušení pouze tehdy, pokud by byly dány důvody pro nařízení ústního jednání. Věcně se s důvody usnesení městského úřadu žalovaný ztotožnil.
21. Podle § 80 odst. 2 zákona o přestupcích *správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci.*
22. Správní orgán je tedy povinen konat ve věci přestupku ústní jednání ve dvou případech – 1) pokud je to nezbytné pro zjištění stavu věci, nebo 2) pokud o to obviněný požádá a současně je to nezbytné k uplatnění jeho práv.
23. Krajský soud neshledal důvodnou argumentaci žalobce, že nařízení jednání bylo v daném případě nezbytné pro zjištění stavu věci. Městský úřad vycházel z oznámení o přestupku a fotodokumentace místa spáchání přestupku, což jsou obvykle důkazy dostatečně prokazující spáchání tohoto druhu přestupku. Skutková zjištění městského úřadu přitom žalobce v průběhu řízení před městským úřadem žádným způsobem nezpochybnil, třebaže k tomu měl dostatek prostoru. Mohl navrhopat důkazy, předkládat skutková tvrzení, zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání a vyjádřit se k provedeným důkazům. Nic z toho ovšem neučinil. Nebylo přitom povinností městského úřadu za žalobce hypotetické skutkové námitky jakkoliv domýšlet.
24. Žalobní tvrzení, že městský úřad měl k dispozici vytištěnou mapu ze serveru Google Maps, na níž dopravní značka zákazu vjezdu v daném místě nebyla, přitom nemá oporu ve správním spisu. Žádná taková listina se tam nenachází. Městský úřad proto neměl žádný důvod pokládat si z vlastní iniciativy otázku, kterou si pokládá žalobce v žalobě: „*Vjel řidič do místa dříve, než byla umístěna dopravní značka, nebo dříve byla umístěna dopravní značka a teprve poté řidič s vozidlem do oblasti vjel?*“.
25. Pokud žalobce až v odvolacím řízení nastolil hypotetickou verzi, že dopravní značka B1 nebyla v momentě vjezdu vozidla umístěna, jeví se krajskému soudu taková argumentace ve světle průběhu řízení jako čistě účelová. Jedná se o obecnou námitku, která nebyla před

městským úřadem uplatněna (ačkoliv k tomu měl žalobce dostatečný prostor), dopravní značka je zřetelně zachycena na fotodokumentaci, a i s přihlédnutím k odvolací námitce, že vozidlo stálo na místě po dobu přibližně dvou minut, si lze stěží představit, že během této doby je značka umístěna, na místo se dostaví policisté, pořídí fotodokumentaci a oznámení o přestupku a před příchodem řidiče zase místo opustí. Žalobce tedy v průběhu správního řízení nenabídl věrohodná tvrzení, že řidič vozidlo zaparkoval na dané místo ještě před umístěním zákazové značky. Na základě listinných důkazů proto mohl správní orgán bez důvodných pochybností dovodit naplnění skutkové podstaty přestupku a nebyl z tohoto důvodu povinen konat ústní jednání (obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 9 As 18/2018 – 42, nebo ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 As 228/2017 – 30).

26. Druhým případem, kdy je správní orgán povinen nařídit v přestupkovém řízení ústní jednání, je žádost obviněného a současně nezbytnost k uplatnění jeho práv. Pokud obviněný z přestupku požádá o nařízení ústního jednání, je správní orgán o této žádosti povinen rozhodnout usnesením; pokud tak neučiní, jedná se o vadu řízení, která může mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 33 A 59/2018 – 68). Z povahy věci vyplývá, že vydání usnesení o žádosti o nařízení ústního jednání by mělo předcházet vydání rozhodnutí ve věci samé. Městský úřad tímto způsobem nepostupoval, usnesení vydal až v průběhu odvolacího řízení, a zatížil proto řízení vadou. Nejedná se však o vadu spočívající v úplné absenci rozhodnutí o žádosti. Je proto třeba zhodnotit, zda uvedená vada měla v konkrétním případě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
27. Pokud by totiž důvody procesního usnesení o žádosti obstály, nemělo by žádný smysl rušit napadené rozhodnutí pouze proto, aby bylo za nezměněného stavu vydáno meritorní rozhodnutí o stejném obsahu. V takovém případě by procesní pochybení městského úřadu vliv na zákonnost rozhodnutí nemělo.
28. Při hodnocení, zda bylo konání ústního jednání v konkrétní věci nezbytné pro uplatnění práv obviněného, lze vycházet z obsahu podání, kterým o nařízení ústního jednání požádal. Nelze se však omezit pouze na ně, je nutné přihlédnout ke všem okolnostem, na základě nichž by mohla v konkrétní věci tato potřeba vyvstat. Pokud obviněný do žádosti k důvodu pro nařízení ústního jednání uvede pouze obecné skutečnosti, nemohou správnímu orgánu sloužit v tomto ohledu jako dostatečné vodítko a musí tedy vycházet zejména z povahy věci a dosavadního průběhu řízení.
29. Jak již bylo shora uvedeno, žalobce v žádosti o nařízení ústního jednání uvedl, že mu není zřejmé, jakého přestupku se měl dopustit, a vyjádřil toliko obecný zájem vypovídat o skutkových okolnostech věci, „očistit se“ před veřejností a vyjádřit upřímnou lítost.
30. Dle odůvodnění usnesení městského úřadu skutek včetně právní kvalifikace byl žalobci znám z oznámení o zahájení řízení, není jej proto nutné ozřejmit jej v průběhu ústního jednání. Žalobce měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, byla mu stanovena lhůta k vyjádření a navrhování důkazů, měl možnost účastnit se provádění důkazu listinou, měl tedy dostatečnou možnost se vyjádřit ke skutkovým okolnostem věci. Nic z toho však nevyužil.
31. Toto odůvodnění s přihlédnutím k povaze nynějšího přestupku (kde obvykle oznámení o přestupku spolu s fotodokumentací pro zjištění skutkového stavu postačuje), vyhodnotil krajský soud jako odpovídající. Žalobce měl v průběhu řízení dostatek prostoru

k uplatnění svých procesních práv včetně vyjádření ke zjištěnému skutkovému stavu věci či k jeho relevantnímu zpochybnění, případně k upozornění na jiné indicie o nezbytnosti ústního jednání k uplatnění jeho práv. Lze se ztotožnit i s tím, že případnou „očistu“ (ať již je tím myšleno cokoliv) nebo projev lítosti lze učinit mimo ústní jednání, aniž by se to dotklo práv žalobce.

32. Lze tedy shrnout, že skutečnost, že městský úřad rozhodl usnesením o návrhu žalobce na nařízení ústního jednání až po vydání rozhodnutí ve věci samé, představuje vadu řízení. Tato vada však v nynější věci neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť městský úřad o návrhu žalobce na nařízení ústního jednání rozhodl v průběhu odvolacího řízení (které tvoří s řízením v prvním stupni jeden celek) a důvody jeho rozhodnutí v nynější věci obstojí.
33. Podle § 15 odst. 4 věty první správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.
34. Krajský soud ověřil ze správního spisu, že žalobce v odvolacím řízení požádal o sdělení, která úřední osoba bude rozhodovat o odvolání. Na žádost žalobce žalovaný do vydání napadeného rozhodnutí nijak nereagoval. Takový postup, kdy je účastník řízení o tom, kdo ve věci rozhodoval, prakticky vyrozuměn až v napadeném rozhodnutí, kdy již nelze vznést námitku podjatosti, představuje vadu řízení, která však nemusí mít vždy vliv na zákonnost správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018 č. j. 3 As 11/2017 - 42). Důvody, pro které účastník řízení považuje úřední osobu za podjatou, lze totiž následně uplatnit v žalobě. Zrušení rozhodnutí žalovaného by bylo na místě pouze tehdy, pokud by tato námitka podjatosti oprávněné úřední osoby byla důvodná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 As 322/2016 – 39, ze dne 20. 11. 2014 č. j. 9 As 121/2014 – 33, ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 473/2019 – 39, nebo ze dne 20. 10. 2020, č. j. 6 As 169/2020 - 57).
35. Z uvedené judikatury dále vyplývá, že námitka podjatosti není důvodná, spočívá-li v obecných tvrzeních, že úřední osoba žalobci úmyslně nezaslala informaci o oprávněné úřední osobě s cílem jej poškodit; nebo spočívá-li v tvrzení předpojatosti či negativních emocích osoby vůči všem účastníkům řízení, které zmocněnec obviněného zastupuje. Také pokud uplatní účastník řízení v žalobě zcela obecnou, nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019 – 32).
36. Také v nynější věci žalobce podjatost úředních osob spatřuje zejména v jejich postupu v nynějším řízení, hodnocení procesních úkonů zástupce žalobce jako obstrukcí a obecně negativní „náladě“ vůči zmocněnci žalobce ve správním řízení (který dle vlastních slov ve vztahu k oprávněným úředním osobám „*zavdává nutno vyššího pracovního výkonu*“), což ovšem již *a priori* pochybnosti o podjatosti těchto osob založit nemůže. Tím se nynější případ liší od věci projednávané Nejvyšším správním soudem v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, v níž naopak žalobce konkrétně tvrdil, že se osobně občansky angažoval ve věci prověřování spolupráce oprávněné úřední osoby s bývalou StB. Je proto třeba uzavřít, že postup žalovaného představuje vadu řízení, která ovšem v nynějším případě vliv na zákonnost rozhodnutí neměla

37. K námitce absence příslušného opatření obecné povahy krajský soud uvádí, že právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy. Správní orgány tudíž bez uplatnění námitky či bez existence pochybností plynoucích z okolností daného případu, nemají povinnost z úřední povinnosti zkoumat, zda byla každá dopravní značka umístěna zákonným postupem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 240/2018 – 43, nebo ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 282/2018 – 36).
38. Přímo k obsahově totožné námitce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 6. 2020, č. j. 1 As 508/2019 – 28, uvedl, že zpochybňuje-li žalobce legalitu dopravní značky, slouží k jejímu zpochybnění návrh na zrušení opatření obecné povahy. Zákon přitom nestanoví správním orgánům povinnost mít ve spise dokumentaci vztahující se k vydání opatření obecné povahy. Závěr o presumpci správnosti opatření obecné povahy proto v takovém případě plně obстоjí. Ani tato námitka proto není důvodná.
39. Pokud se žalobce v této souvislosti dovolává ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, na žádné konkrétní rozhodnutí, v němž by byl vysloven závěr, že nezákonně umístěná dopravní značka je sice závazná, ale její porušení nezakládá žádný odpovědnostní vztah, žalobce neupozorňuje, a ani soudu takové rozhodnutí není známo. To bez ohledu na to, že takový závěr se jeví poněkud rozporným.
40. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

41. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 8. září 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce